

## 1 Ioan – capitolul 2

### 1 Ioan 2, 3-6

#### Cunoașterea Lui, păzirea Cuvântului și rămânerea în El

Oricare creștin atent va observa la citirea acestor cuvinte, că aceste versete ocupă o poziție deosebită în contextul în care se află. Cuvântul de legătură »și« de la început pare să stabilească o legătură cu versetele anterioare. Și într-adevăr există o legătură internă importantă, chiar dacă nu este în modul obișnuit, în care noi legăm lucrurile unul de altul. Căci este introdus un lucru care se abate de la cele spuse anterior. Dar legătura este refăcută prin cuvântul »viață«. Nu mai este vorba numai de viața din Dumnezeu, ci de natura ei. Natura ei este prezentată simbolic în curăția absolută a »luminii«, în care este introdus creștinul la întoarcerea lui la Dumnezeu.

Începând din acel moment această lumină lucrează puternic la conștiință, așa că aceasta este nu numai trezită, ci este și curățită. Natura nouă este cu atât mai receptivă pentru lumina lui Dumnezeu, cu cât ea în chip dureros devine mai conștientă de stricăciunea naturii vechi. Însă noi posedăm o natură care este din Dumnezeu. Apostolul Petru ne adeverește, nouă celor credincioși, că noi avem o natură divină, și anume din momentul când viața divină a devenit activă în suflet, adică, începând din momentul întoarcerii la Dumnezeu. S-ar putea desigur, ca la început să nu avem pace; s-ar putea chiar să dureze mult timp, până când o vom savura pe deplin. Dar certitudinea că Dumnezeu a vorbit clar și serios sufletelor noastre, dă deja naștere la o mare bucurie. Smerirea sinceră și adâncă în lumina lui Dumnezeu, care descopere viața noastră trecută și o condamnă, aduce o ușurare enormă. De ce? Motivul constă în aceea, că noi avem viață nouă din Dumnezeu, și viața lui Hristos este lumina oamenilor. În alte locuri ea este numită viața veșnică, dar totdeauna este aceeași viață. Expresia »viața veșnică« este deosebit de semnificativă și remarcabilă, dar este vorba de aceeași viață; căci o altă viață nu există pentru credincios. Vedem de asemenea, cât de potrivită și bună este aceasta, căci Hristos Însuși este viața veșnică, așa cum am citit în capitolul 1 versetul 2. Apostolul Pavel spune foarte clar în Coloseni 3, 4, că Hristos este viața noastră, și în Galateni 2, 20: »Nu eu trăiesc, ci Hristos trăiește în mine«. Prin aceasta nu poate exista nici o îndoială despre acest adevăr. Nici Hristos și nici credinciosul nu are două vieți diferite (în sens spiritual; nu vorbesc aici de viața naturală). În El a fost viață din veșnicie. Și prin faptul că a venit din cer, El a dat viața nu numai iudeilor, ci și lumii întregi, pe baza credinței (Ioan 6, 33). Păgânul care crede o va primi cu aceeași plinătate ca și iudeul. Așadar credinciosul posedă acum această viață, și cu înțelegerea crescândă recunoaște spre marea lui bucurie, că ea este viața veșnică.

Același adevăr de bază îl găsim amintit în »sfințirea lucrată de Duhul«, din 1 Petru 1, 2. Această denumire a condus la interpretări greșite în rândul teologilor de diferite concepții. Aproape toți comentatorii și traducătorii înțeleg prin aceasta sfințenia practică. Dacă rătăcirea a fost semănată, după aceea se culege numai confuzie. Contextul face foarte clar, că sfințirea lucrată de Duhul poate însemna numai punerea deoparte a credinciosului pentru Dumnezeu. Ea ia naștere prin aceea, că el se naște din Dumnezeu, căci această sfințire lucrată de Duhul îl conduce »spre ascultarea și stropirea cu sângele lui Isus Hristos«, aceasta înseamnă, că ea este înainte de o ascultare asemănătoare celei a lui Hristos și înaintea stropirii cu sângele Său, și nu rezultă din acestea, așa cum era în cazul Legii și în stropirea cu sânge din timpul acela (Exod 24). Imediat cu primirea vieții noi, prin care Duhul ne-a pus deoparte pentru Dumnezeu, am fost chemați la o ascultare, care se aseamănă cu ascultarea lui Hristos. Noi am devenit fii, care stau într-o libertate sfântă, în timp ce stropirea cu sânge ne dovedește în același timp, că păcatele noastre au fost iertate și îndepărtate. La Israel dimpotrivă, strădania pentru obținerea vieții începea cu respectarea prescripțiilor Legii. Sângele animalului de jertfă, care era stropit pe cartea Legii și pe popor, le mărturisea pedeapsa cu moartea, în cazul încălcării Legii.

Din același motiv apostolul pune în 1 Corinteni 6, 11 cuvintele »spălați« și »sfințiți« înainte de cuvântul »neprihăniți«. Dacă ar fi fost vorba de sfințirea practică, atunci cuvântul »neprihănire«

ar fi trebuit să stea pe primul loc. »Sfințirea lucrată de Duhul«, care este tratată de cei doi mari apostoli, înseamnă punerea deoparte pentru Dumnezeu, care are loc atunci când am fost »născuți din Dumnezeu« (după felul de exprimare al apostolului Ioan), înainte ca să aibă loc stropirea cu sângele lui Hristos. Prin sfințirea lucrată de Duhul noi suntem puși în situația de a asculta de Dumnezeu, așa cum a făcut Hristos. Episcopul Leighton este aproape singurul teolog cunoscut de mine, care a înțeles ceva din puterea acestui adevăr. Israelitului aflat sub Lege i s-a făgăduit viața numai cu condiția ascultării. Cu toate acestea el nu a posedat-o în realitate, căci ea era pierdută din propria lui vină și era supusă puterii morții, ca și viața întâiului Adam. Niciunde însă nu citim că ea era expusă nimicirii. Nu exterminarea vieții omenești, ci contrariul ne învață Scriptura. Toată puterea Satanei nu poate nimici nici măcar un singur om. Fără îndoială au fost ființe create, care nu au fost destinate, ca după moarte să trăiască mai departe. Dar la moartea unui om are loc despărțirea sufletului de trup. Omul vinovat trebuie să moară, ca după aceea să fie judecat. Este corespunzător neprihănirii, faptul că pentru o fărădelege împotriva lui Dumnezeu și împotriva omului trebuie să se plătească. Credinciosul este învățat de Dumnezeu despre faptul că el posedă deja acum aceeași viață veșnică în Fiul, ca și după transformarea sau învierea dintre morți. Viața, care l-a făcut capabil aici pe pământ pentru părtășia cu Tatăl și cu Fiul, îl va face capabil să se bucure de Tatăl și de Fiul în toată veșnicia.

Duhul lui Dumnezeu este atât Persoana divină cât și puterea care lucrează împotriva tuturor împotrivirilor din viața de acum. Prin aceasta El glorifică pe Hristos, care în harul Său ne-a dat această viață. Noi avem nevoie de Cel care ne-a dăruit această viață, de Domnul Isus, ca izvorul permanent de putere și subiectul sufletelor noastre. Tot așa, noi vom avea nevoie de El în veșnicie, atunci ca să-I slujim, să-L adorăm și să ne bucurăm de El. - Acum El trăiește în cer pentru noi, așa că nu trebuie să dorim după El, ca și cum nu ar fi al nostru. O, dacă ne-am avea tot timpul plăcerea în El, Cel care Și-a dat viața pentru noi! Să dorim ca înainte de toate lucrurile să-I fim plăcuți Lui! În dragostea pentru El, putem deja acum pe pământ să împlinim voia lui Dumnezeu, așa cum vom face în cer în veșnicie, când toate influențele care ne împiedecă vor fi înlăturate pentru totdeauna. Noi începem deja aici, atâta timp cât vom fi într-o lume trecătoare, să facem ce va dăinui veșnic. Ce binecuvântare pentru noi să nu trebuiască să privim veșnicia nu numai ca pe ceva de viitor! Dumnezeu ne dă certitudinea, că oricine posedă viața veșnică, în realitate deja acum are parte de ceva, care va dura veșnic! Noi nu privim la lucrurile care se văd, care au durabilitate temporală, ci noi avem privilegiul să privim ceea ce nu se vede, ce va rămâne veșnic. Credința știe, că lucrurile care nu se văd sunt mult mai reale și mai neschimbătoare decât toate lucrurile care se văd. Fundamentul legăturii noastre constă în aceea, că El, care Însuși este Viața veșnică, este și viața noastră. Și cum se recunoaște această viață? Noi știm, că Satana încearcă mereu să ne insufle îndoieli, dar credința niciodată nu trebuie să le facă loc. Cine a crezut revelația lui Dumnezeu, trebuie să privească orice îndoială ca fiind păcat; căci împotriva cui se îndreaptă îndoiala? Cu siguranță nu împotriva noastră! Până în clipa când am primit vocea Fiului lui Dumnezeu, nu am fost nimic altceva, decât păcătoși. Scriptura ne confirmă, că noi am fost pierduți. Tot așa nu poate să existe nici o îndoială cu privire la dragostea lui Dumnezeu. Ea s-a dovedit în aceea, că a dat pe Hristos la moarte în locul nostru, da, El a fost crucificat. Valoarea nespus de mare a sângelui Său a îndepărtat păcatele noastre. El a înviat și acum se află în cer în slavă, unde El nu se rușinează de noi, ci ne numește frații Lui. Prin har posedăm pe Hristos acum și pentru toată veșnicia; El Însuși ne asigură aceasta (Ioan 10, 28).

Așa cum mântuirea este veșnică, tot așa și viața este veșnică, un har minunat, care ne-a fost dăruit în Hristos și în veșnicie rămâne neschimbat. Hristos a coborât în moarte, pentru ca această viață să fie caracterizată nu numai prin aceea, că ea este veșnică, ci și că ea poartă caracterul minunat al învierii. Înviați împreună cu El, știm acum, că toate greșelile noastre au fost iertate (Coloseni 2, 13). »Înviat împreună cu El« înseamnă că El, care a murit, trăiește în veșnicie și că și noi am fost aduși în această poziție; prin har putem s-o savurăm deja acum, ca fiind partea noastră actuală. Dacă suntem delăsători, nevegheți sau leneși în rugăciune și în citirea Cuvântului lui Dumnezeu ca hrană a noastră zilnică, prin aceasta vom oferi Satanei posibilități

de atac. Oricine știe, că trupul are nevoie de hrană pentru a exista. Nu are și sufletul o nevoie tot așa de mare, sau poate chiar mai mare, de întărire, și nu este el cu mult mai important decât trupul nostru? Ce este pâinea vieții, de care avem nevoie? Este Hristos, așa cum este El revelat în Cuvânt; Cuvântul, pe care Hristos prin acțiunea Duhului Sfânt Îl face hrană pentru noi. Numai Hristos este hrana sufletelor noastre. Dar dacă cineva a cedat ispitei și a căzut în păcat, dușmanul se va folosi imediat de această ocazie. De cele mai multe ori va încerca să semene în inimă îndoiala față de Cuvântul lui Dumnezeu, deseori sub pretextul, că te îndoiești de tine însuși. În realitate este îndoială față de Dumnezeu și față de harul Său revelat în Hristos. Cât de umilitoare sunt astfel de îndoieli la aceia, înaintea ochilor căroră Domnul a fost prezentat ca răstignit! El este prezentat ochilor credinței noastre în Cuvântul lui Dumnezeu ca fiind Cel răstignit, ca să înlăture total orice îndoială. El a murit pentru dușmanii păcătoși și lipsiți de putere (Romani 5, 6-10)! Dacă nu am fi fost așa de stricați, cum suntem, cu siguranță nu am fi avut nevoie de un astfel de Mântuitor divin! Noi am fost realmente așa de răi, că greu se poate imagina, cum ar fi putut să fie mai rău. Noi știm de asemenea, cât de înșelătoare este carnea (firea pământescă) credinciosului. Aceasta face griji multor copii ai lui Dumnezeu. Nu sunt păcatele trecutului, când ei se aflau încă în întuneric și moarte, ci deseori lor insuccese în har și adevăr, manifestări egoiste, nebunie, deșertăciune, mândrie, asemănarea cu lumea și toate celelalte, care întristează pe Duhul Sfânt, după ce Dumnezeu le-a dovedit așa de multă îndurare. Ce trist este când credincioșii, care au avut parte de plinătatea harului, se prezintă duri, neprietenoși sau delăsători și indiferenți! Prin astfel de greșeli iau naștere în suflet întrebări serioase cu privire la poziția înaintea lui Dumnezeu. Dacă el dezonoarează pe Domnul prin păcat, de care iau cunoștință și alți oameni, se poate ușor ajunge până acolo, că și ei pun la îndoială mântuirea lui.

După ce în primul capitol (inclusiv primele două versete din capitolul doi) a fost prezentat fundamentul doctrinal al epistolei, acum se ridică întrebarea: cum pot eu să recunosc trăsăturile specifice ale vieții adevărate? Filozofii vorbesc ce-i drept mult, dar știu puțin despre viața naturală. Este de mirare atunci, că lui Satana îi reușește ușor să trezească îndoiala cu privire la viața spirituală, în mod deosebit la aceia care s-au încurcat în mreaja lui și de aceea nu mai au conștiința curată?

Începând cu versetul 3 găsim pietrele de încercare care cercetează inima, a căror utilizare trebuie să ne arate atât nouă cât și altora, dacă este prezentă adevărata viață, sau nu este prezentă. Mai întâi este o prezentare desăvârșită a lui Hristos ca subiect al credinței. Prin aceasta se arată necesitatea activității vieții divine în cei ce sunt ai Săi. După o scurtă intercalare cu privire la reabilitarea prin har a unui credincios care a căzut, ajungem la prezentarea trăsăturilor divine ale vieții noi. Primul semn de recunoaștere îl avem în versetele 3-6. În ce constă acesta? Prezența vieții noi într-un om se constată de la început cu toată claritatea în ascultare, tot așa cum lipsa ascultării dovedește contrariul. »Și prin aceasta știm că Îl cunoaștem (sau: L-am cunoscut; cunoașterea este un rezultat care rămâne), dacă păzim poruncile Lui.« Aceasta nu înseamnă nimic altceva, decât ascultare. Ce-i drept, nu este singurul drum pe care se arată duhul ascultării, dar în mod obișnuit este primul pe care el se arată imediat. Ascultarea se cuvine și celui mai tânăr credincios. Problema ascultării va fi cu siguranță de la început o piatră de verificare a credinței sale, și viața nouă din el îl va îndemna permanent la ascultare.

Vedem aceasta la omul care va deveni marele apostol al națiunilor. În același moment în care vocea Domnului i-a atins inima și prin aceasta a identificat pe Cel răstignit cu adevăratul Dumnezeu, el nu a putut să facă altceva, decât numai să strige: »Ce să fac, Doamne?« El a condamnat rătăcirea sa și dorea să asculte. Aceasta arată instinctul vieții spirituale trezit deodată. După ce inima i-a fost îndreptată spre pocăință, el a dorit pe deplin să asculte de Acela, pe care fără nici o amânare L-a recunoscut imediat ca »Domn«. Vedem astfel în tot Cuvântul lui Dumnezeu cât de importantă și atotcuprinzătoare este ascultarea. Să privim de exemplu supunerea sufletului sub neprihănirea lui Dumnezeu, care în Epistola către Romani este numită »ascultarea credinței«. Prin aceasta nu se înțelege ascultarea practică în umblare, lucrată de Duhul, ci primul act al sufletului de a primi prin credință Cuvântul lui Dumnezeu. Aceasta este

ascultarea propriu-zisă a inimii, ascultarea față de adevăr, primirea mărturiei lui Dumnezeu cu privire la Fiul Său. Omul păcătos de până acum recunoaște cu adevărat această mărturie, se pleacă sub Cuvântul lui Dumnezeu, primește adevărul cu privire la Persoana și lucrarea lui Hristos și prin aceasta devine neprihănit (sau: îndreptățit, justificat). De aceea evanghelia se vestește tuturor națiunilor, nu ca odinioară la Israel spre ascultarea de Lege, ci spre ascultarea credinței. Acesta este înțelesul clar, deplin, pe care ni-l face cunoscut sensul cuvântului. Nu este o ascultare, care se naște prin credință, ci este primirea Evangheliei prin credință. Găsim aceasta prezentat sub diverse forme în toată Sfânta Scriptură.

Mai sunt însă și alte mărturii și dovezi pentru importanța ascultării. Să privim numai începutul istoriei omenirii, pe primul Adam, tatăl neamului de oameni. Vai, istoria morală a omului începe cu aceea, că el a fost neascultător. Porunca din grădina Eden a reprezentat numai o încercare a ascultării, și chiar sub amenințarea pedepsei cu moartea. Mâncarea din pomul cunoașterii binelui și răului în sine însuși nu era o faptă oribilă, așa cum este hoția, uciderea, lăcomia sau încălcarea uneia din cele zece porunci. Aceste porunci au ca premiză înclinația înnăscută spre rău, dar care la Adam nu era încă prezentă. El era încă nevinovat și sincer, și Dumnezeu i-a poruncit să nu mănânce din fructul pomului acela. Această interdicție nu are nimic a face cu caracteristicile fructului, ca de exemplu, că ar fi otrăvitor. Aceasta ar fi fost mult mai aproape de felul de a fi al omului, deoarece el privește toate lucrurile din punctul lui de vedere; în ce măsură ele au efect asupra lui. Porunca era simpla expresie a autorității lui Dumnezeu-Iehova. Ea trebuia să pună la probă ascultarea omului, încrederea lui în cuvântul și în bunătatea lui Dumnezeu, pe scurt, supunerea lui deplină ca și creatură a lui Dumnezeu. Adam nu putea încă să fie numit prin har un copil al lui Dumnezeu. El era, în aceeași măsură ca și atenienii, un „fiu” din »neamul lui Dumnezeu« (Faptele Apostolilor 17, 29), adică, el nu era numai o ființă fără minte, un animal neînțelept. El a posedat de la început un suflet nemuritor, prin insuflarea suflării de viață de către Dumnezeu. În sensul acesta era de „origine divină”, dar nu era încă un copil al lui Dumnezeu, care s-a născut din El prin har și credință. Această naștere este posibilă numai ca roadă a harului divin dat în Hristos. Numai așa se obține viață în Fiul Său. Adam nu posedea aceasta, când trăia în grădină în starea de nevinovăție.

Din păcate a venit curând starea care a condus la căderea lui adâncă: el a căzut în neascultare. Neascultarea lui l-a dus la moarte, în contrast cu al doilea Adam, ultimul Adam, care a fost ascultător până la moarte. Fiul a fost o Persoană divină în Ființa lui veșnică, în poziția care I s-a dat și în slava Sa personală inalienabilă; în această stare nu avea nimic a face cu ascultarea. Din acest motiv ni se spune în epistola către Evrei 5, 8, că El »a învățat să asculte, prin lucrurile pe care le-a suferit«. Înainte ca El să vină aici jos, ca să devină om, El nu a cunoscut din experiență ce însemna să fi ascultător. El știa într-adevăr exact, ce însemna aceasta pentru alții, pentru creaturi, dar El nu era o creatură, ci era Creatorul. Dar deoarece a devenit om, a luat asupra Sa cu credincioșie desăvârșită și obligațiile oamenilor. Dar prima misiune a omului este să asculte de Dumnezeu.

Domnul a dovedit ascultare, ca nimeni altul de pe pământ; El a glorificat pe Tatăl Său prin toate năzuințele inimii Lui, prin orice cuvânt al gurii Lui și prin orice pas pe drumul Lui. Prin cuvintele: »așa se cuvine, să împlinim toată neprihănirea« a redus la tăcere obiecția lui Ioan Botezătorul. El a întâmpinat ispitele Satanei cu nimic altceva decât cu ascultarea. Prin aceasta se arată diferența uriașă dintre Domnul Isus ca om și oricare alt om. Niciodată nu a fost vreun om, care să fie permanent ascultător. Această ascultare caracterizează diferența Sa față de oameni mult mai mult decât minunile, pe care El le-a făcut, căci oricine putea să facă minuni, dacă Dumnezeu îi dădea puterea necesară pentru aceasta. Și Iuda a făcut minuni, și mulți vor zice Domnului în ziua aceea: »Doamne, Doamne! N-am prorocit noi în Numele Tău? N-am scos noi draci în Numele Tău? Și n-am făcut noi multe minuni în Numele Tău?» Atunci le voi spune curat: „Niciodată nu v-am cunoscut; depărtați-vă de la Mine, voi toți care lucrați fărădelege.”« (Matei 7, 22-23).

Numai înfăptuirea de minuni nu este nicidecum un semn al mărimii morale. În general minunile caracterizează pe robii neprihăniți ai lui Dumnezeu, care fac cunoscut pentru prima dată voia Sa revelată, sau intervin pentru El, când poporul a decăzut. Dar Dumnezeu în înțelepciunea Lui ne arată chiar pe oamenii cei mai răi, care au făcut minuni mari, și până la trădătorul Domnului Isus, care a fost deja amintit. Curând vom întâlni un alt exemplu de acest fel, dar primul, care a fost numit un »fiu al pierzării«, arată clar, că el nu avea nici cea mai mică prețuire pentru Hristos. El a primit într-adevăr autoritate, dar nu a dovedit nici ascultare, nici credință, care să-l conducă.

În felul acesta privirea noastră se îndreaptă de la sine de la acest prim »fiu al pierzării« la ultimul, anticrist. Ce caracterizează pe anticrist, ce îl face să devină într-o măsură uimitoare o unealtă ascultătoare a Satanei? Așa cum Iuda nu a putut arăta o împotrivire mai mare față de Dumnezeu, decât aceea a trădării Preaiubitului lui Dumnezeu, tot așa anticrist, cum nici un om mai înainte nu a făcut așa ceva, va prăbuși pe iudei și pe națiuni în pierzare. Care este caracteristica deosebită a lui anticrist, până în momentul când lui Satana i se permite să-și arate toată puterea lui în el? Ce premisă este prezentă la anticrist, care îl pregătește pentru aceasta? Este voia lui proprie, izvorul oricărei neascultări. De aceea el este denumit împăratul care face, nu după voia lui Dumnezeu, ci »ce va voi« și potrivit cu voia Satanei (Daniel 11, 36). El este »omul păcatului«, »omul fărădelegii« (2 Tesaloniceni 2, 3,8). Vai, și noi devenim ușor sclavii lui Satana, atunci când facem voia noastră proprie! Dar la el se vede aceasta într-un mod îngrozitor. Vedem în aceste două exemple total diferite, ce loc important ocupă ascultarea de la începutul și până la sfârșitul Sfintei Scripturi. La început primul om a părăsit acest loc al ascultării, și rezultatul a fost pierzarea totală. Însă după aceea a venit Omul al doilea, Omul ascultător. El a adus oamenilor nu numai binecuvântarea deplină, ci și împăcare și pace prin sângele crucii Lui. El a șters în chip desăvârșit păcatele fiecărui credincios. El a trimis Duhul Sfânt din cer, care mărturisește despre El și despre lucrarea Lui de mântuire, care are valabilitate veșnică, precum și despre împăcarea universului, la revenirea Lui. De aceea ascultarea este dorința, ținta și bucuria sufletului care cunoaște și mărturisește pe Isus. Prin Cuvântul lui Dumnezeu și prin Duhul lui Dumnezeu este oprit pe loc omul mândru, indiferent și orbit. Inima este umplută cu dezgust față de propria răutate și are parte de bunătatea lui Dumnezeu, care a dat la moarte pe Hristos pentru salvarea sufletului. Acum omul se pleacă înaintea Domnului și Mântuitorului lui și este umplut de dorința aprinsă, să asculte de El începând chiar din momentul acesta. Așa cum ascultarea joacă un rol deosebit de important chiar de la început în viața sufletului reînnoit, tot așa este în toate căile lui Dumnezeu cu lumea, așa cum vedem până la anticristul de la sfârșitul timpurilor.

Astfel, aici este vorba de un principiu de cea mai mare importanță și de cele mai mari proporții, atât cu privire la glorificarea lui Dumnezeu, cât și cu privire la om, și chiar mult în afara omului. Să ne gândim, că îngerii care au căzut au fost odinioară ființe cerești! Prin neascultarea și prin mândria lor au părăsit poziția dată lor de Dumnezeu, ca să ocupe o altă poziție, pe care Dumnezeu nu le-a rânduit-o. Dimpotrivă, ascultarea de Dumnezeu este permanent izvorul binecuvântării adevărate.

De aceea nu este de mirare, că Duhul lui Dumnezeu se ocupă în epistola noastră imediat cu această temă în locul acesta. Dacă cineva se îndoiește de relația lui cu Dumnezeu, sau dacă alții îl întâmpină cu îndoieli, atunci Duhul ne dă ascultarea ca primă piatră de încercare importantă. Întrebarea este: posedă sufletul acesta duhul ascultării? Tocmai în timpurile noastre întunecate știm că noi odinioară pe drept am fost numiți »fiii neascultării« (Efeseni 2, 2); dar când a venit punctul de cotitură al întoarcerii la Dumnezeu, noi am devenit »copii ai ascultării« (1 Petru 1, 14). Ascultarea este de la început expresia adevărată a unei inimi curățite prin credință. Dorința ei permanentă este acum, să asculte de Dumnezeu, probabil cu mult înainte ca sufletul să savureze pacea statornică, cu toate că aceasta poate avea loc într-un timp relativ scurt. Detestarea păcatului, condamnarea eului propriu și harul lui Hristos dau naștere nu numai la dorința de a face aceasta, ci și la capacitatea de a o face; căci fără cea mai mică rază a harului divin nimeni nu va putea vreodată să ajungă la mântuire. Consternarea poate să-l oprească pe om din drum și

să-l îndrepte în altă direcție, dar niciodată nu-l duce la mântuire. Nici din cauza fricii nu a fost nici un suflet mântuit, cu toate că prin frică el poate fi adus să audă evanghelia. Pentru ca noi să fim câștigați pentru Hristos este nevoie de mai mult și de altceva, decât frica. Eu cred, că trebuie recunoscută Persoana lui Hristos, chiar dacă este într-o măsură mică, și dacă credinței trebuie să i se dăruiască lumină divină și viață veșnică. Această viață veșnică se arată în ascultare și își dovedește realitatea prin aceea că omul lăuntric ascultă din toată inima de Dumnezeu, sub o lege a libertății și nu a robiei. Viața lui Hristos în noi își găsește bucuria în a face voia Sa, și nimic altceva, așa cum a fost totdeauna în chip desăvârșit la Hristos.

Cele spuse explică aparenta diferență ciudată față de partea dinainte a scrisorii. Însă acesta este locul potrivit să se atragă atenția cu privire la ascultare. Am văzut, că izvorul binecuvântării divine în Tatăl ne-a fost făcut cunoscut prin Fiul și că noi acum avem părtașie cu Tatăl și cu Fiul. De asemenea, am auzit că mărturia Sa cu privire la caracterul lui Dumnezeu în toată sfințenia Sa este legat de nedespărțit de aceasta. Dacă am devenit părtași ai binecuvântării, vom putea să primim responsabilitatea legată de posedarea luminii lui Dumnezeu și umblarea noastră în această lumină. Aceasta ia naștere prin aceea, că viața veșnică, care a fost El în Sine Însuși, este și viața noastră. Atât lumina cât și viața se revelează prin ascultare. Așa cum ascultarea a luminat din toată umblarea lui Hristos, tot așa ea este un element important în cel credincios. Ea este piatra de încercare cea mai importantă a vieții noi aici pe pământ. »Prin aceasta știm că Îl cunoaștem, dacă păzim poruncile Lui.«

Această ascultare nu este râvna de a predica, așa cum se vede ea deseori în zilele noastre. Unii doresc să lucreze ca predicatori imediat după ce s-au întors la Dumnezeu, chiar dacă ei sunt încă aproape copii. Și nici nu este vorba de a dezvolta așa numitul „dar al rugăciunii”, care se arată în mod deosebit în public. La o privire atentă se poate constata, că este vorba de o repetare cursivă a rugăciunilor pentru nevoile și lipsurile din interiorul întregii creștinătăți. Oricum ar fi, gândurile revelate ale lui Dumnezeu merg pe cu totul alte căi. Știm că în mod deosebit lucrarea de vestire a Cuvântului poate să fie o cursă a înfumurării omenești. Pare să fie o lucrare dorită de mulți, dar din păcate la unii este prezentă dorința, dar le lipsește puterea necesară pentru această lucrare. Acolo unde darul acesta este cu adevărat prezent, credința și dragostea sunt active, unite în chip minunat. Pentru aceasta trebuie să fie prezentă baza necesară. Decisiv trebuie să fie dragostea pentru suflete și nu impulsul pentru lucrare. Trebuie de asemenea ca în inimă să fie prezentă cunoașterea divină cu privire la cine suntem noi în noi înșine, precum și, înainte de toate, ce este Dumnezeu în Hristos pentru cei pierduți și ce vrea El să fie.

Apostolul pune ascultarea la început; ea este ceea ce Îi revine înainte de toate lui Dumnezeu, și din partea noastră se cuvine să dovedim totdeauna ascultare. Ascultarea este o chestiune absolut personală și ea trebuie practică de noi pretutindeni și tot timpul. Ea ne face și ne menține smeriți, dar totodată statornici. Ea cere dependență de Dumnezeu și ne păzește de egoism și de influențele greșite ale altora. Trebuie să fie prezentă o umblare personală cu Dumnezeu, ca să se dea ascultării valoarea adevărată și să ne protejeze de auto înșelare. Mai întâi se spune: »Dacă păzim poruncile Lui.« Avem aici o caracteristică deosebită a acestei scrisori. Foarte frecvent pe parcursul scrisorii nu se poate spune cu exactitate dacă pronumele »El« se referă la Dumnezeu sau la Hristos. Apostolul schimbă deseori de la unul la altul, deoarece revendicările lui sunt adevărate pentru amândoi. Căci cu toate că Hristos a devenit Om, El nu a încetat niciodată să fie în același timp și Dumnezeu. De aceea, când vorbim de »poruncile lui Dumnezeu«, ele sunt în același timp și ale lui Hristos. Deseori apostolul începe direct cu Hristos și trece apoi să vorbească tot așa de clar despre Dumnezeu. Hristos este Dumnezeu Însuși, este Cuvântul lui Dumnezeu, este marele Martor al lui Dumnezeu, care în Persoana Sa a făcut cunoscut prin cuvânt și prin faptă gândurile lui Dumnezeu. Duhul Sfânt, care a lucrat permanent în Hristos, face aceste gânduri divine să fie vii în cel credincios și dă naștere în el la ascultarea de El, pentru ca el să nu facă loc propriilor gânduri, sau să acționeze după voința proprie, ci se lasă călăuzit de Dumnezeu. Căci aceasta este misiunea Duhului Sfânt în privința aceasta, ca și în oricare altă privință.

În felul acesta începe la noi învățarea, așa cum începe la orice copil în viața naturală. La început ei înțeleg puțin, dar este deosebit de important că ei învață să fie ascultători, înainte de a înțelege toate lucrurile. Învățătura pentru a asculta trebuie să fie clară și simplă, și potrivită cu înțelegerea copilărească. Nu se poate aștepta de la un copil, ca să înțeleagă imediat un principiu abstract. Nici măcar referirea la imagini nu are totdeauna rezultatul dorit. S-ar putea ca copilul să reproșeze imediat, că totul este frumos și bun pentru tata și pentru mama, sau pentru o persoană sau alta. Este însă cu totul altceva, când se referă la propria persoană mică.

Ascultarea se arată mai întâi în formele cele mai simple, cele mai strict personale și cele mai necesare, și anume în supunerea față de poruncile lui Dumnezeu. Prin aceste porunci nu se înțelege cele zece porunci ale Legii. Apostolul Ioan nu se referă niciodată la acestea, atunci când vorbește despre porunci, așa cum face aici. Mai degrabă ele stau în legătură vie cu Hristos. Diferența dintre povara, pe care o pune Legea, și punerea la încercare prin aceste porunci ale Domnului este, spus pe scurt, următoarea: Legea a dovedit ce este omul în sine însuși; Evanghelia dimpotrivă, este revelarea a ceea ce este Dumnezeu în Hristos. Omul aflat sub Lege a fost pus la încercare, ca să se vadă dacă el era gata să renunțe la voința proprie și să împlinească cerințele lui Dumnezeu, și prin aceasta să primească viața. Viața i-a fost făgăduită cu respectarea condiției, că el era ascultător, în opoziție cu ceea ce Dumnezeu dăruiește acum celui care crede. Primirea vieții este acum premisa pentru ascultare; viața este în credincios pe baza credinței lui, tot așa cum ea era în Hristos, înainte ca El să vină în lumea aceasta. El era ca viața veșnică la Tatăl, și atunci când a devenit Om, nu s-a schimbat nimic cu privire la această viață veșnică. El a fost revelat pe pământ nu numai ca Persoană divină, pentru ca să descopere dragostea Sa ca Dumnezeu adevărat și ca Fiul al lui Dumnezeu; El a fost totodată viața veșnică, care a adus viața celor care zăceau în moarte din cauza păcatului. Este deci evident, că poruncile amintite aici slujesc ca fir călăuzitor vieții noi, care ne-a fost dăruită, în loc să fie un etalon moral, prin care să primim viață, dacă le împlinim. Ele sunt transpuse în fapte prin viața în Hristos, pe care credinciosul a primit-o deja prin har. Felul în care această ascultare se arată în primul rând, o dovedesc cuvintele: »dacă păzim poruncile Lui.« În harul Său, Dumnezeu pune aceste lucruri în fel autoritar înaintea sufletelor noastre. Copiii Săi, totodată cei născuți din nou prin har, trebuie să fie conștienți de seriozitatea, de importanța și de necesitatea poruncilor Sale. De aceea El vorbește în multe cazuri cu mare fermitate, cu toată claritatea și autoritatea. Nu este aceasta bun și corect? Își poate imagina o creatură, care gândește sănătos, că Dumnezeu ar putea vreodată să vorbească altfel decât cu autoritate absolută, sau că autoritatea Sa nu este valabilă pentru tot ce El poruncește oamenilor? Să nu se gândească, că poruncile lui Dumnezeu se referă numai la ceea ce omul trebuie să facă. Să nu existe oare, în tot ce a făcut El, nimic care este vrednic de crezut? În 1 Ioan 3, 23 ni se poruncește să credem în Numele Fiului Său. Aceasta nu este o poruncă mai puțin importantă ca aceea a dragostei reciproce. Dumnezeu poruncește oamenilor să creadă Evanghelia, și celor credincioși să se iubească unii pe alții. Ambele le prezintă ca o poruncă. Prin aceasta El ne arată, că în toate lucrurile autoritatea Sa este decisivă, și nu numai dragostea Sa, și că El are dreptul să poruncească. Fără îndoială omul este obligat să asculte.

Să luăm un exemplu: potrivit cu Faptele Apostolilor 17, 30, apostolul Pavel spune atenienilor, că Dumnezeu poruncește acum tuturor oamenilor de pretutindeni să se pocăiască. Aceasta înseamnă același lucru, ca să creadă în Fiul Său Isus Hristos. Nu este vorba ca oamenii să scape de pierzarea temporală, ca odinioară cei din Ninive, ci ca păcătoșii să fie salvați de focul veșnic al iadului. Nici Iona și nici locuitorii din Ninive nu s-au gândit să fie salvați de judecata veșnică, sau să primească viața veșnică, ca să se poată bucura de părășia cu Tatăl și cu Fiul și să fie veșnic împreună cu Hristos în slavă. Dar noi am primit acum porunca Sa clară în acest sens, și dacă sufletul nostru are o atitudine corectă, atunci această poruncă are cea mai mare însemnătate pentru noi. Prin aceasta Dumnezeu arată ce valoare avem noi pentru El. Ce bucurie are sufletul, care s-a smerit în praf și cenușe din cauza păcatelor lui, să recunoască prin credință, că Dumnezeu este foarte interesat să-l binecuvânteze din belșug cu plinătatea harului Său! Totodată este și o chestiune legată de maiestatea Sa; Dumnezeu nu poate să renunțe la ea, ca astfel să vină

în întâmpinarea omului nenorocit, arogant. Cât de orb este omul cu privire la toată viața Sa plină de păcat și dușmănie față de Dumnezeu, cu privire la nimicirea sa totală prin încăpățânarea sa, dacă caută vina la Dumnezeu, la Dumnezeul care a dat pe Fiul Său, ca să salveze pe păcătosul cel mai ticălos.

Dacă iubim pe cineva, ne vom bucura, să-i împlinim dorințele, chiar dacă ele ar fi îmbrăcate sub forma unei porunci. Dacă este o persoană cu autoritate, dorința ei primește caracterul unei porunci chiar și în relațiile dintre oameni, cu cât mai mult atunci când este vorba de Dumnezeu, care niciodată nu minte și nu înșală, care dovedește deplină bunătate, îndurare și îndelungă răbdare chiar și față de omul indiferent și ostil. În afară de aceasta, pentru suflet este o binecuvântare de durată veșnică, dacă împlinim poruncile Lui. Păcătosul, care toată viața lui s-a obișnuit cu răul, trebuie acum să învețe binele. Dacă el s-a pocăit sincer înaintea lui Dumnezeu și a crezut în Domnul Isus, aceasta înseamnă o schimbare radicală a vieții lui întregi. Dumnezeu îi face cunoscut cu toată claritatea și cu toată fermitatea voia Sa și gândurile Sale. Această grijă plină de dragoste a lui Dumnezeu face încăpățânarea și indiferența omului față de poruncile Sale să fie mult mai condamabilă, și în mod deosebit atunci când el se declară de partea Domnului.

În versetul 5 apostolul ne dă o privire mai adâncă: »Dar cine păzește Cuvântul Lui ...«. Aceasta nu este același lucru cu păzirea »poruncilor«. Aceasta înalță ascultarea (natura sa și dimensiunea sa). Are ca premisă, că credinciosul a făcut progrese spirituale și înțelegerea sa spirituală a crescut, și este ferm hotărât să transpună în faptă Cuvântul lui Dumnezeu. Ascultarea lui nu mai este dominată numai de o »poruncă«, ci de »Cuvântul Său«. Acest Cuvânt nu trebuie să fie sub forma unei porunci, el descoperă sufletului ce este plăcut lui Dumnezeu și ce prețuiește El. Unui suflet ascultător în totul îi este suficientă deja o aluzie, ca să fie credincios într-un anumit lucru, chiar dacă Dumnezeu nu a dat o poruncă categorică în privința aceasta.

Este uimitor și totodată dureros să vezi cum o inimă legalistă acționează exact în direcție opusă. În creștinătate (în mod deosebit printre bapțiști) domină părerea, că botezul și Masa Domnului trebuie privite ca porunci. Dar acestea nu trebuie privite așa. Unde găsim în Scriptură o poruncă să fi botezat, sau să iei parte la Masa Domnului? A face o poruncă din acestea, înseamnă să pui aceste lucruri într-o lumină total falsă. Botezul creștin este o favoare, oferită celui credincios pe baza autorității Domnului Isus. Famenul Etiopian a întrebat: »Ce mă împiedică să fiu botezat?«; și în cazul lui Corneliu, Petru a spus: »Se poate opri apa ...« Ar fi ciudat să se vorbească în felul acesta, dacă botezul ar fi o poruncă. Cine ar avea curajul să împiedice sau să oprească o poruncă a Domnului? În această împrejurare vin imediat dintre cei tăiați împrejur și se ceartă aprins cu Petru. În Scriptură nu se poate găsi nici un loc, în care executarea botezului este prezentată ca o poruncă. Cine se preocupă cu botezul unui mărturisitor creștin, acela ori îl va boteza el, ori îl va îndemna să se lase botezat de altcineva. Dar bapțiștii nu înțeleg așa. Ei vorbesc despre o poruncă directă a Domnului adresată celui care se botează, ca să se boteze. Dar Domnul Isus nu a poruncit așa ceva. Este bucuria Lui, să ofere sufletului ca o favoare botezul potrivit cu Cuvântul Său. Botezul nu este subiectul unei porunci, nici în sensul moral și nici în sensul legalist al Cuvântului. Cu privire la Masa Domnului este tot așa. Domnul spune: »Luați, mâncați!« Face felul acesta de exprimare o poruncă din invitația Domnului? Să presupunem că eu sunt pe moarte; un prieten drag mă vizitează la patul de moarte și eu așa spune, referindu-mă la Biblia mea: „Ia Biblia mea și păstrează-o!” Dacă cineva ar vrea să numească această dorință ca fiind o poruncă, atunci acela trebuie să fie ori prost, ori rău intenționat. Nu este o poruncă, ci este expresia dragostei mele față de prietenul meu. Fără îndoială o astfel de rugămintă are efectul unei porunci, dar ea merge mult mai departe și se diferențiază foarte mult de o poruncă. Ea vorbește despre sentimentele inimii față de un om, pe care până la moartea sa l-ai iubit mult și cordial și de care îți aduci aminte cu plăcere. Rugămintea a venit de pe patul de moarte, ea a fost primită în acest sens și așa trebuie înțeleasă de orice om cu judecată.

Un exemplu, pe care l-am folosit des, va clarifica probabil mai mult aceasta. Să ne imaginăm o familie săracă, care pentru întreținere are nevoie de munca zilnică. Capul familiei, cel care hrănește familia, trebuie să plece în fiecare zi foarte dis-de-dimineată la lucru. Îmi este clar, că în



zilele noastre de bunăstare acesta poate să fie un caz rar, dar în trecut a fost așa. Să presupunem că bărbatul trebuie să plece dimineața foarte devreme, ca să ajungă la firmă sau la locul lui de muncă. Dar mama casei se îmbolnăvește deodată și trebuie să stea în pat. Femeia, care se scula cu bucurie dimineața, ca să pregătească dejunul și tot ce el avea nevoie pe parcursul zilei, este așa de bolnavă, că nici măcar nu se poate vorbi cu ea. Ce este de făcut într-o situație ca aceasta, care a venit deodată? Una din fiicele familiei a înțeles imediat situația grea. Nimeni nu i-a poruncit, să acționeze acum, dar ea vede clar, ce are de făcut. Ea știe, că în situația familiei a intervenit o schimbare, și deoarece mama nu poate să facă lucrările din casă, le face ea. Ea a ajutat-o deseori pe mama ei, și acum ea ia inițiativa. Se scoală dimineața devreme, aprinde focul, pregătește o cafea sau un ceai fierbinte pentru tata și îngrijește de el cu tot ce îi trebuie pentru timpul cât este plecat de acasă. Nimeni nu i-a dat o astfel de poruncă; exemplul acesta este o ilustrație a ceea ce se înțelege prin »Cuvântul Său«. Așa cum Cuvântul lui Dumnezeu, fără să fie îmbrăcat sub o formă de poruncă, exprimă voia Sa, tot așa și fiica casei a cunoscut voia mamei, chiar dacă ea nu a putut să i-o spună. Tatăl era așa de preocupat prin boala soției lui, că abia putea, sau nici nu putea să-și pregătească hrana; cu toate acestea trebuia să meargă în continuare la lucru. Fata lui a înțeles toate acestea. Fără să facă caz mare din aceasta, ea a făcut lucrarea, pe care a făcut-o totdeauna mama ei. Aici nu a fost împlinită nici o „poruncă”; exemplul arată ce înseamnă »păzirea Cuvântului Lui«.

În felul acesta creștinul crește în cunoașterea lui Dumnezeu și își găsește bucuria în a-I fi plăcut Lui. El păzește Cuvântul nu numai atunci când are forma de poruncă; inimii ascultătoare îi este de ajuns să știe care este voia bună a lui Dumnezeu în orice lucru, ca s-o împlinească. Aceasta nu înseamnă nici un îndemn din afară adresat conștiinței, și nici să caute sfat. Nu, eu sunt chemat să fiu supus lui Dumnezeu prin păzirea Cuvântului Său. Eu sunt obligat să fac voia lui Dumnezeu, prezentată acum în Cuvântul scris al Sfintei Scripturi. Ea a fost scrisă atât pentru mustrarea noastră, cât și pentru mângâierea noastră. Așa a încredințat apostolul Pavel pe aceia, care nu îi vor mai vedea fața, lui Dumnezeu și Cuvântului harului Său. Dacă vrem ca toți credincioșii să fie ascultători de voia lui Dumnezeu, atunci să începem cu toată smerenia cu noi înșine. Tot ce este necesar pentru aceasta este cuprins în Cuvântul Său, și felul cel mai bun de a-l citi așa cum trebuie este să privim pe Hristos Însuși în el; în toată Scriptura El este subiectul sublim al lui Dumnezeu. Este important nu numai ce a spus Hristos, cu toate că este măreț; și nici ce a poruncit El, cu toate că are valoarea cea mai mare; ci revelarea Lui Însuși în orice moment al umblării Lui pe pământ. Îl găsim, de exemplu, dimineața foarte devreme, înainte de a se face ziuă, în rugăciune înaintea lui Dumnezeu. Nu are aceasta să-ți spună ție și mie ceva? Privește-L, cum toată noaptea stă în rugăciune înaintea lui Dumnezeu, când în ziua următoare are de luat o decizie importantă. Aceasta ar trebui să vorbească foarte clar inimilor noastre. Noi nu avem voie să gândim, și nu trebuie să gândim, că noi putem să facem în privința aceasta exact ca Domnul; dar cine vrea să conteste, că prin aceasta El ne-a lăsat un exemplu? Un exemplu nu este o poruncă, dar cu toate acestea el trebuie să aibă efect deplin asupra sufletului, ca să-i trezească atenția și sollicitudinea spre ascultare.

De aceea apostolul Ioan scrie: »Cine zice: Îl cunosc, și nu păzește poruncile Lui, este un mincinos, și adevărul nu este în El« (versetul 4). La o astfel de persoană lipsește total duhul ascultării. El nu numai că nu păzește Cuvântul Său, ci nici măcar poruncile Lui. El ignorează toate obligațiile lui și dă la o parte rânduiețile lui Dumnezeu, nu numai pe cele ale Vechiului Testament, ci și pe cele ale Noului Testament, care sunt destinate în mod deosebit pentru creștin. În aceste porunci noi se poate vedea în primul rând, dacă mărturisirea creștină a unui om este adevărată. Dacă el nu are interes pentru păzirea poruncilor lui Dumnezeu, atunci nu trebuie să cercetăm mai departe care este atitudinea lui față de Hristos și față de întreg Noul Testament.

Versetul 5 ne arată opusul: »Dar cine păzește Cuvântul Lui, în el dragostea lui Dumnezeu a ajuns desăvârșită.« Aici se arată o atitudine de ascultare față de întreg Cuvântul lui Dumnezeu, față de toate gândurile Lui, și ele sunt și împlinite, deoarece persoana respectivă iubește Cuvântul lui Dumnezeu. Inima lui oferă dovada, că el este ascultător, prin aceea că el păzește nu

numai poruncile lui Dumnezeu ci și Cuvântul Său. Cuvântul este scump pentru suflet și el nu este perceput numai ca autoritate și putere. El cercetează cu bucurie întreg Cuvântul lui Dumnezeu și primește binecuvântare din el; și unde are loc așa ceva, apostolul Ioan spune fără ezitare, că dragostea lui Dumnezeu a ajuns desăvârșită într-un astfel de om.

Aceasta oferă ocazia să atragem atenția asupra felului deosebit al apostolului, care se întâlnește nu numai în scrisoarea aceasta, ci în toate scrierile lui. El privește lucrurile corespunzător principiilor divine revelate, fără să se ocupe cu obstacolele și eșecurile care rezultă din starea și comportarea omului. El nu tratează insuccesele, care sunt urmarea indiferenței noastre. Apostolul are înaintea ochilor pe adevăratul creștin și îl privește ca pe unul care împlinește gândurile lui Dumnezeu. De aceea el nu diminuează aceste principii și nici nu le atenuază prin folosirea de părți neplăcute, pe de o parte, sau atenționări, pe de altă parte. El ne prezintă simplu ce este plăcut lui Dumnezeu și ce se cuvine pentru copilul Său, și aceasta înseamnă, chiar și pentru cel mai tânăr credincios, »păzirea poruncilor Lui«. Pentru aceia, care nu mai sunt la început, ci au acumulat experiențe spirituale, este valabil, ca ei să păzească nu numai poruncile Sale, ci în general »Cuvântul Său«, aceasta înseamnă, tot ce face cunoscut în sens general voia Sa.

De aceea citim, dacă vrem să mai privim încă o dată la Domnul nostru: »Iată, Eu vin, să fac voia Ta, Dumnezeule.« El nu spune „Legea Ta”, sau „porunca Ta”, cu toate că El a împlinit permanent Legea Sa și a împlinit poruncile Sale; El a onorat și îndreptățit Legea lui Dumnezeu și i-a acordat o valoare, cum nimeni mai înainte n-a făcut. El mai spune: »În sulul cărții este scris despre Mine«. Era sulul cărții, pe care o cunoștea numai Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt (Dumnezeu folosește aici expresii simbolice, cunoscute de oameni). Erau gândurile lui Dumnezeu, ascunse în hotărârile Lui, care au fost scrise mai târziu în cartea Psalmilor. Ce se spune despre sulul cărții, stă de fapt în opoziție cu Legea și rânduieșile ei; dar această hotărâre era din veșnicie. Și când El a venit și a devenit Om, scopul venirii Lui a fost să facă voia lui Dumnezeu. Această voie era mult mai mult decât oamenii au înțeles cu privire la cele zece porunci sau cu privire la Lege. În această voie s-a făcut cunoscut un har nespus de mare. Domnul nu a făcut numai voia lui Dumnezeu, El a și îndurat-o; căci El a fost ascultător de ea până la moarte, da, chiar moarte de cruce. Când a cerut Legea, sau a așteptat, vreodată o astfel de jertfă din partea unui neprihănit? Era cuprins în Lege gândul, că Sfântul lui Dumnezeu va muri pentru păcătoși? Nu, dar tocmai aceasta a fost voia lui Dumnezeu, și Domnul a cunoscut-o deja înainte de toate timpurile. Jertfele de tăiere și darurile pământești nu puteau aduce mântuirea. Dumnezeu spune, că acestea nu puteau niciodată să facă desăvârșit pe cel ce se apropia în felul acesta. Sângele taurilor, oilor și caprelor nu poate nicidecum să îndepărteze păcatele, să scape de iazul de foc sau să salveze pe un păcătos de judecata lui Dumnezeu. Nici un ritual nu poate să transforme un om rău într-un om bun sau să facă ca el să stea fără pată înaintea lui Dumnezeu, »mai alb decât zăpada«. Unde se găsește atunci salvarea? Domnul spune: »În sulul cărții este scris despre Mine«. El a îndepărtat pe prima, Legea, și a pus în loc pe cea de-a doua, și aceasta era voia lui Dumnezeu. Această voie constă în aceea, prin harul nemărginit, prin moartea Domnului Isus, să salveze pe cel mai rău păcătos. Nu dovedește aceasta, ce putere minunată este în ceea ce Dumnezeu ne face cunoscut în Cuvântul Său? Dumnezeu a urmărit hotărârea Sa cu toată perseverența, și Domnul a cunoscut-o deja din veșnicie. Când apoi a venit împlinirea vremii, a venit El, ca să facă voia lui Dumnezeu, dar la împlinirea voii acesteia El a suferit până la extrem. Nici o altă lucrare mare a puterii lui Dumnezeu ar fi fost suficientă pentru aceasta. El a fost gata să fie făcut păcat de către Dumnezeu și să suporte toate urmările care rezultau din aceasta. El a fost gata să glorifice pe Dumnezeu cu privire la păcat și să facă ca Dumnezeu să fie drept și cu toate acestea să poată acorda iertarea deplină a păcatelor, da, să poată să ne îndreptățească și să ne glorifice. Hristos a trebuit să sufere pentru păcat sub mâna sfântă a lui Dumnezeu, care a purtat sabia împotriva păcatului și a executat pedeapsa, pe care păcatul a meritat-o. Dar El a purtat-o cu supunere desăvârșită, orice ar fi putut să-L coste. Aceasta arată diferența totală dintre Lege și har.

Pentru cel credincios este valabil același principiu, ca și pentru Hristos, desigur cu excepția, că El este Dumnezeu și El a înfăptuit lucrarea de ispășire pentru noi. Noi posedăm deja viața,

înainte de a păși în practica vieții de credință, așa cum Domnul avea viața în Sine din veșnicie. Noi acționăm așa, pentru că noi avem deja viața, și nu, ca omul aflat sub Lege, pentru ca să obținem viața. Umblarea creștinului este prezentarea practică în exterior a vieții noi. Aceasta este imposibil pentru toți cei care nu au viața nouă. Și numai cine păstrează privirea credinței îndreptată spre Domnul Isus și prin aceasta posedă această viață, este capabil pentru o astfel de umblare. Altfel ochiul nu mai este curat; el va fi ocupat cu tot felul de lucruri, așa că umblarea nu se va mai face în lumină. Domnul a spus în evanghelia după Matei 6, 22: »Dacă ochiul tău este sănătos (literar: simplu), tot trupul tău va fi plin de lumină«; și numai El poate să facă ochiul simplu (curat, sănătos).

Aceasta ne este arătat clar în acest verset 5. Dar apostolul merge și mai departe: »Prin aceasta știm că suntem în El«; el nu spune numai: „... că noi Îl cunoaștem”. Ce privilegiu ne este prezentat aici, la care noi avem acces!

În felul acesta îmbărbătează Dumnezeu pe aceia, care au devenit ascultători în duhul lor. Ei nu numai Îl cunosc, ci ei și știu, că ei sunt în El. Ce privilegiu binecuvântat pentru un credincios este asigurarea, că el este în Hristos! El este Cel nemărginit, noi suntem cei mărginiți și slabi, dar prin harul Său suntem binecuvântați. Aici se arată, că viața este în totul dependentă de Dumnezeu și de Fiul Său. Duhul lui Dumnezeu întărește în noi dorința după această dependență și folosește Cuvântul, ca să ne consolideze în această atitudine. Și ce ne spune Cuvântul? El ne descoperă, că Dumnezeu Își are bucuria să dea credincioșilor ascultători asigurarea și cunoașterea, că ei sunt în El. Cât de fericiți suntem să știm, ce este El pentru noi și ce a fost El pentru noi. Ce mângâiere și ce putere ne dă aceasta, când noi simțim propria slăbiciune!

Dacă comparăm locul acesta cu Ioan 14, 20, vom constata că a fi în Hristos este o parte componentă a bogăției binecuvântărilor creștine. Cu acea ocazie Domnul i-a asigurat pe ucenici, că ei vor primi acest privilegiu în ziua în care li se va da Duhul Sfânt, ca să fie în ei și să rămână cu ei, după ce Domnul S-a înălțat la Tatăl: »În ziua aceea veți cunoaște că Eu sunt în Tatăl Meu, că voi sunteți în Mine, și că Eu sunt în voi.« Aici este vorba pentru prima dată de poziția minunată a Domnului înviat, pe care El o ocupă cu drept deplin în Tatăl Său. Nu este de mirare, că El ca Singurul Fiu născut este în Tatăl, căci aceasta a fost dintotdeauna poziția Lui proprie în dumnezeire. Dar acum se descoperă pentru prima dată ucenicilor, că El ocupă această poziție ca Omul înviat, așa cum era și cum va rămâne pentru totdeauna. Este locul Lui începând din momentul înălțării, care pe drept a fost dat Domnului înălțat ca distincție, după ce lumea L-a lepădat (compară cu Ioan 16, 10). Prin credință știm, în Numele Lui învățați de Duhul Tatălui, că El este acolo în Tatăl Său. Această poziție depășește cu mult poziția pe care El ca Mesia o va ocupa pe scaunul de domnie al lui David, sau ca Fiu al Omului în Împărăția viitoare de o mie de ani ca Domnitor peste națiunile pământului. Este poziția Lui și ea este posibilă numai pentru că El ca Persoană divină este una cu Tatăl. Dar El este acolo ca Omul înviat, care a înfăptuit lucrarea de mântuire. Aceasta oferă creștinismului măreția sa unică în felul ei.

După ce Domnul a arătat ucenicilor, că El este în Tatăl, ei trebuie să știe că și ei erau în El. Aceasta înseamnă, că pe baza morții și învierii Lui ei nu erau numai o parte a roadei, pe care grăunțele de grâu a adus-o prin faptul că El a căzut în pământ și a murit. Mai degrabă ei trebuie să ocupe o poziție intimă și cerească în El, în măsura în care aceasta este posibil pentru o creatură; nu numai viața de înviere, ci și locul de siguranță în El, pe care îl cunoaștem deja acum când suntem încă pe pământ. Ei trebuie să fie umpluți și de cunoașterea, că Hristos este în ei. Acest adevăr caracterizează Epistola către Coloseni (capitolul 1, 27). Faptul că credincioșii sunt în Hristos este semnul caracteristic al Epistolei către Efeseni (capitolul 1, 3; 2, 6,10, și așa mai departe). Amândoi apostolii tratează acest adevăr, cu deosebirea că apostolul Ioan îl aplică la fiecare credincios în parte, în timp ce apostolul Pavel îl aduce în legătură cu unitatea trupului lui Hristos, cu Adunarea. Este partea pe care o posedă orice creștin adevărat. Necunoașterea care domină în creștinătate este dovada tristă a necredinței ei. Aceasta împiedică pe unii credincioși din timpul nostru să înțeleagă adevărul deplin, și așa a fost cu siguranță începând cu moartea apostolului. El atenționează aici, că este necesar să se păzească cuvântul lui Hristos și să fi

desăvârșit în dragostea lui Dumnezeu, căci de aceasta depinde practicarea acestui adevăr. Aceasta nu este mai mult decât se cuvine fiecărui credincios; acolo unde lipsește aceasta, Duhul Sfânt, prin care am fost pecetluiți pentru ziua răscumpărării, adică a mântuirii trupului nostru, este întristat. Lipsa de credință și de credincioșie face ochiul spiritual să devină orb față de privilegiile noastre cele mai înalte.

»Cine zice că rămâne în El ...«. Apostolul numește aici un alt punct, cu care probabil cineva ar putea să se laude pe nedrept. El se preocupă cu totul altfel de acest aspect, decât în cazul celor care cu indiferență disprețuiesc autoritatea lui Dumnezeu. Pe o astfel de persoană o numește mincinos și spune că adevărul nu este în ea. Prin aceasta la stigmatizat ca pe unul care în realitate nu a primit nimic de la Dumnezeu. Dar dacă este vorba de mărturisirea de a rămâne în El, atunci sentința este mai puțin aspră, dar este totuși absolut necesară. Afirmi tu, că rămâi în El? Atunci tu ești dator să umbli așa cum a umblat El. Aici nu este vorba de faptul, că cineva afirmă, că el nu are niciun păcat. Dacă spunem că noi rămânem în Hristos, atunci această rămânere în El va avea influență directă și cu putere deplină asupra umblării, căci această umblare este expresia unei vieți în lumina lui Dumnezeu. Dacă eu rămân cu adevărat în El, care este Viață și Lumină, ce mă va împiedeca atunci să umblu așa cum a umblat Hristos? În prezența Lui nu vom păcătui; dacă nu suntem conștienți de prezența Lui, atunci vom cădea în păcat. Prin har este valabil același principiu și pentru umblarea noastră, cu toate că ar fi o îngâmfare să afirmăm, că umblarea noastră este ca și umblarea Lui. Important este, că nu Legea, ci Hristos este etalonul pentru umblarea noastră.

Dar noi știm cât de ușor ajungem să cădem, cât de repede uităm pentru momente scurte pe Domnul, cât de mult suntem înclinați să lăsăm natura proprie să lucreze. În acest caz nu am rămas în El. Însă apostolul nu vorbește despre astfel de obstacole limitate. El are principiul înaintea ochilor, și un principiu are caracter absolut. Oricine ezită să recunoască acest adevăr absolut, deoarece omul se comportă când într-un fel, când în alt fel, acela expune credința primejdiei de a fi înlocuită de sentimente și simțăminte. Cum să se poată atunci înțelege adevărul lui Hristos din locul acesta și din alte locuri din Scriptură? Toate trebuie înțelese în caracterul lor absolut, atât Persoana lui Hristos și lucrarea Sa, cât și harul, dacă păcătosul vrea să aibă parte de binecuvântarea deplină care rezultă din acestea. Dacă Dumnezeu mă îndreptățește, atunci El nu îmi dă o îndreptățire nedesăvârșită. Dacă El îndreptățește pe păcătos, atunci El o face tot așa de absolut, ca și atunci când dăruiește viața veșnică în Hristos. Credinciosul a primit viața veșnică, ca să fie ascultător și ca să se poată bucura de părtășia cu Tatăl și cu Fiul. De aceea citim aici: »Cine zice că rămâne în El, trebuie (sau: este dator) să trăiască și el cum a trăit Isus.« Aici este vorba de cineva, care are pretenția, că rămâne în El; de aceea acest cuvânt trebuie să lucreze la conștiința lui. Aici nu este vorba de fericirea de a ști, că ești în El, ci de mărturisirea, că ai făcut din El locul de odihnă al sufletului, în care ești ocrotit în bucurie și necaz, în orice pericol și orice greutate. Căci aceasta înseamnă să rămâi în El. Dacă aceasta este realitate pentru mine, atunci eu trebuie să umblu așa cum a umblat El. Umblăm noi cu adevărat așa, în faptă și în adevăr? Umblarea noastră sărăcăcioasă dovedește cât de puțin rămânem realmente în El. Ca credincioși mărturisim însă că Hristos este adevăratul nostru etalon, și cât de mult ar trebui să ne smerească aceasta. Noi nu ne permitem să putem umbla vreodată la înălțimea grandioasă, pe care a umblat Hristos, dar prin har năzuim să fim urmașii Lui.